

Nr. 75. Folketingets Forhandlinger.
 1177 **Adm. Beh. af Lov. om**
 Seg. har nu hørt de ærede Forslagsstillere be-
 grunde det Forslag, der her er stillet under
 Nr. 1, som om dette Forslag i det Væsentlige
 var det samme som det, jeg saaledes tillod
 mig at stille forrige Gang; men jeg kan kun
 beklage, at deres Begrundelse ikke staaar i selve
 Forslaget, thi saa kunde det maaske siges, at
 Forslaget havde dette Indhold, men uden at
 den er optaget i Forslaget, kan jeg rigtig nok ikke
 se rettere, end at Forslaget indeholder aldeles det
 Modfatte af det, de sige, der ligger deri. Seg
 kan ikke se rettere, end at dette Forslag i Virke-
 ligheden indeholder et ligefremt Forbud imod,
 at Præsten maa modtage Nogetsomhelst for sin
 Embedsgjerning, og kun hvis man ellers
 vil give ham Noget, f. Ex. fordt han er en
 behagelig Selskabsmand eller saadant Noget,
 har man Lov dertil, men som Præst, som
 Embedsmand har han ikke Lov til at modtage
 Noget af sin Menighed. (Th. Nielsen: So,
 for sin Virksomhed i dens Helhed!) Net,
 hverken for sin Virksomhed i dens Helhed eller
 for sin Virksomhed i dens enkelte Dele, thi
 der staaar, at for de og de Ting maa han
 Intet modtage og heller ikke for „sine øvrige
 Embedsforretninger“, og hvorledes træder en
 Præst som saadan i Forhold til sin Menighed
 uden igjennem sine Embedsforretninger? Naar
 han ikke maa modtage Noget for sin Embeds-
 gjerning, maa han altsaa ikke modtage Noget
 som Embedsmand, og saa kan den Bemærk-
 ning, man har tilføjet i det andet Stykke, kun
 sige, at han for sit selskabelige Liv kan have
 Lov til at modtage Noget. Men det er
 ikke dette, jeg tillod mig at foreslaa for-
 rige Gang, og som jeg syntes, at selv de,
 der ikke stemte for det, der blev vedtaget,
 dog dengang vilde have stemt for. Derfor kan
 jeg heller ikke se, at det ved dette Forslag er
 blevet muligt, at Valgmenighederne for Frem-
 tiden kunne bestaa, eller at der ikke derved
 skulde lægges ganske betydelige Hindringer
 i veien for Sognebaandsløsningen. Hverken
 Sognebaandsløsere eller Valgmenigheder ere
 undtagne fra disse Bestemmelser, her staa, og

26de Møde. Ordentlig Samling, 1871.
 Præsternes Lønning.
 1178
 disse maa altsaa gjælde for dem. Havde de
 ærede Medlemmer sat ind i Loven, at Sogne-
 baandsløsere og Valgmenigheder ikke skulde
 indbefattes under den, saa vilde det været en
 anden Sag, om det end maatte se lidt un-
 derligt ud at gjøre Undtagelse for disses Ved-
 kommende; men naar de ikke ere undtagne,
 da gjælder Forbudet ogsaa for dem. Og det
 bliver end mere klart, naar man ser paa det
 Vædringsforslag, der er stillet af det ærede
 Medlem for Veile (Th. Nielsen) m. Fl. til §
 19, hvor han siger, at Skolelæreren maa ikke
 for Fremtiden, naar Afløsning har fundet
 Sted, modtage nogen somhelst Gave, Penge eller
 Naturalier for de ham paahvilende kirkelige
 Forretninger. Nu vide vi jo, at de kirkelige
 Forretninger, som paahviler en Skolelærer, ere
 saadanne, som forlanges af Sognemedlemmer;
 men naar man kommer fra et andet Sogn
 og forlanger en kirkelig Handling udført ved
 dette Sogns Præst, er det et Spørgsmaal,
 om det da paahviler Skolelæreren at deltage
 deri; thi vel er det ved Sognebaandsløsnings-
 loven nu gjort muligt, at man kan forlange
 det, men der er tillige en kongelig Anordning,
 som gaar i en noget anden Retning, og der
 kunde da opstaa Spørgsmaal om, hvorvidt
 Skolelæreren herefter kan modtage Vederlag af
 Sognebaandsløsere fra et andet Sogn, som
 vilde bruge hans Tjeneste. Jeg kan derfor
 ikke se Andet, end at dette Forslag er aldeles
 forskjelligt fra det, som jeg tillod mig at stille,
 og derimod i Virkeligheden er det samme, som
 det ærede Medlem for Svendborg (S. A.
 Hansen) stillede om, at i det Hele al Offring
 og Gave til Præsten skulde for Fremtiden
 være forbudt. Derfor maa jeg nødvendigvis
 stemme imod dette Forslag. Nu er der jo
 idag anført en hel Del Grunde for det, hvor-
 ledes Offringen i Kirken var forargelig for
 Folk, hvorledes det var en gammel Vane, som
 man maatte se at udrydde, og som ikke kunde
 udryddes paa anden Maade, og saa fremdeles.
 Jeg kan ikke se Andet, end at det er at gaa
 ud fra, at den Befolkning, vi give Love for,